Аліна ШУЛЬГАН,

старший науковий співробітник музею Юліуша Словацького.

Днями в обласному літературно-меморіальному музеї Юліуша Словацького відбулося відкриття персональної виставки: «Над Іквою було село…» художника-аматора Миколи Федорука. Автор присвятив її Тарасу Шевченку, 200 років від дня народження якого минає в березні цього року. Виставка цікава тим, що кожна з її робіт – це відтворення Миколою Степановичем мальовничих куточків села Великі Бережці, де він народився.

У ньому проживає й до сьогодні. Побутує легенда, що тут був сам Тарас Шевченко, який у 1846 році, виконуючи завдання Київської археографічної комісії, подорожував по Волині і Поділлі. Тож, прокладаючи свій шлях від Почаєва до Кременця, він, можливо, й заходив у Бережці, де, власне, й виник задум написати поему «Варнак». Головний герой цього твору розповідає: «Над Іквою було село, у тім селі на безталання і на погибель виріс я. Лихая доленька моя…». Так чи ні, але образ Ікви зустрічається не в одному Шевченковому творі.

{joomplucat:92 limit=0|columns=4}

Микола Федорук закінчив Тернопільський філіал Львівського політехнічного інституту в 1986 році. Працював на різних інженерних посадах у Кременецькому дослідно-спеціалізованому заводі. З 2002 року – в управлінні соціального захисту населення Кременецької районної державної адміністрації. У 2004 призначений на посаду начальника відділу праці. Та по при велику відповідальність і зайнятість на цих посадах Микола Степанович завжди знаходив і знаходить час для розвитку творчої душі. Він фотографує, пише вірші, творить художні полотна. І все це, можливо тому, що безмежно закоханий у рідне село. В його поетичному доробку – більше десяти пісень, серед яких почесне місце займає гімн Великим Бережцям, який уже декілька років виконують односельчани – учасники народного аматорського ансамблю «Горлиця», під керівництвом Світлани Красевич.

Перші спроби пензлем були зроблені ним наприкінці 2011 року. Основним захопленням став пейзажний живопис, який і переважає на першій персональній виставці художника. На одній із картин – ранковий ліс. Крізь неприступні стовбури сосен пробиваються перші промені сонця. Картина наповнена світлом і створює відчуття радісного пробудження природи. Це відчуття підсилюється сполученням світла й тіні, через які автор передає свої почуття. Милує око і різнобарвна та розмаїта осінь, яку він відтворює теплими й ніжними барвами. Вона золота, сонячна і багряна. Микола Степанович закоханий і в квіти. Серед пейзажів вони теж займають достойне місце. Для відтворення їх на полотні використовує райдужну палітру кольорів, куди теж вкладає свою чутливу душу. Картини приваблюють щирістю і власним сприйняттям світу. В його колекції, поряд із мальовничими краєвидами рідного села, знаходиться місце й для Кременця, в якому проводить частину свого життя.

На виставці – представлені роботи, написані за останні два роки (2012-2013), які і складають весь його творчий доробок. Більше десятка робіт початківця уже знаходяться в приватних колекціях жителів Кременеччини, Рівненщини, Івано-Франківська, Києва і, навіть, Чикаго(США).

Відкриття виставки у музеї Юліуша Словацького відбулося урочисто і зворушливо. По при те, що виступили: директор музею Тамара Сеніна, яка привітала автора і гостей із цією подією, керівник художнього гурту «Гладущик» Володимир Стецюк, провідний методист районного будинку культури Ольга Черняк, науковий співробітник музею Олена Гаськевич, дочка Мар’яна та інші, Миколу Степановича Федорука вітали його односельчани. Цілу низку пісень на його слова виконав народний аматорський ансамбль «Горлиця». Своїм співом і колоритним народним вбранням він створив особливу атмосферу і гарний настрій для всіх присутніх.

Виставку оглянуло чимало кременчан, односельчан, друзів і співробітників. Свої враження вони залишили у книзі відгуків. Відвідувачі дякували художнику за любов до рідної землі і прославлення рідного краю у творчості. Бажали наснаги та успіхів. «Твої картини і вірші – це відображення твоєї світлої душі, яка так палко любить цей Божий світ...» – зазначив один із них... Тож нових полотен Вам, Миколо Степановичу, і невтомної праці на творчій ниві.